

J.M. DALGLIESH

Ze komt
om mijn kind
te helpen.

Ze wil
mijn leven
stelen.

DE
INDRINGER

XANDER
THRILLER

Proloog

Er is een moord gepleegd bij ons thuis. Hoe heb ik het in godsnaam zo compleet kunnen verknallen dat het zover is gekomen?

Steunend tegen de muur stommel ik rond op de benedenverdieping. Ik ben bang dat ik zal uitglijden over het bloed op de marmeren vloer, en meer nog dat het gebroken glas me zal verwonden.

Het enige wat ik hoor, is het tikken van de pendule in de gang. Het is surrealistisch stil in huis. Als ik om drie uur 's ochtends opsta, is iedereen altijd diep in slaap, maar er hangt nooit zo'n dreigende sfeer als nu. Kan wat er in een huis gebeurt door de muren dringen?

Ik kijk rond in de hal. De spiegel ligt aan diggelen, stukken glas zo lang als mijn onderarm tussen kleinere, maar allemaal vlijmscherp. De snijwonden in mijn hand doen vreselijk pijn. Op de muren bij de trap en die van de hal zitten bloedvegen die plasjes hebben gevormd bij de vloerplinten. Ik heb nog steeds die bittere smaak in mijn mond. Mijn rechteroog is opgezwollen en het zal niet lang duren voordat ik er niets meer mee kan zien. Ik heb geen gevoel meer in de zijkant van mijn gezicht, en mijn onderlip is in twee ongelijke helften gespleten. Praten zal nu ook pijn doen.

Niet dat ik nog iemand heb om mee te praten.

Voorzichtig tast ik mijn gevoelige gezicht af met mijn vingertoppen. Aan de linkerkant voelt het alsof het in brand staat, maar het bloedt wat minder nu. Ik moet me langzaam bewegen, of de wond zal

weer opengaan. Ik weet dat ik naar het ziekenhuis moet, maar daar zullen ze te veel vragen stellen.

Op de trap naar het souterrain is het donker. Maar ik weet wat daar is, en ik wil het niet zien, niet nog eens. Ik steun tegen de muur om op adem te komen, pak de opgevouwen envelop waarmee ik de afgelopen dagen in mijn achterzak heb rondgelopen eruit en tuur naar het adres. Ik herken het handschrift, maar heb het nog niet aangedurfd om hem te openen.

Dat moet wel gebeuren. Als er ooit een goed moment geweest is om mijn verleden onder ogen te zien is het nu. Ik maak de envelop open met mijn duim, laat hem op de vloer vallen en vouw het ene vel papier dat erin zit open.

De aanheft luidt: *Mijn lieve dochter.*

Mijn ogen schieten vol tranen, en ik wil ze wegslikken, maar dat gaat niet. Met mijn hand voor mijn mond lees ik de eerste regels.

Ik ben er voor je wanneer je me nodig hebt. Wat er tussen ons is gebeurd is nu geschiedenis, maar onze toekomst bepalen we zelf.

Ik druk de brief tegen mijn borst en mijn tranen stromen. Ik kan ze niet meer tegenhouden.

Eerlijk gezegd weet ik niet eens om wie ik huil. Ik mag niet huilen van mezelf, niet nu. Dat wordt niet van me verwacht, maar nu doet het er niet meer toe. Ik slik krampachtig en overzie het bloedbad in wat eens een gezellig huis is geweest.

Ze zeiden dat ze terug zouden komen. Om de bende die wij ervan gemaakt hadden op te ruimen. Maar sommige dingen komen nooit meer goed.

Ik wist dat dit moest gebeuren. Maar wat eraan voorafging, of dat het zóver zou komen, had ik me nooit kunnen voorstellen.

1

SOPHIE

Twee weken tevoren – vrijdag

Ik schrik op uit een ogenblik van rust door de stationsaankondiging; de deuren gaan open. Ik stap het perron op en mijn ogen gaan over een levensgrote poster met reclame voor een nieuwe aanwinst van het nabijgelegen Sherlock Holmes Museum. Door het doolhof van gangen kom ik boven in Park Square. De ochtendzon schijnt fel. Verkeersgeluiden.

Vanhier is het maar drie minuten lopen naar ons huis aan Chester Terrace met uitzicht over het vier hectare grote kroon domein Regent's Park, een oase van natuurlijke schoonheid, hoewel keurig bijgehouden, in de binnenstad van Londen. De Beckhams, Kate Moss en een van de gebroeders van Oasis wonen hier, of ze hebben in ieder geval een huis in de buurt. Niet dat ik die mensen hier ooit heb gezien, maar ook in de beste tijden zien we onze burens eigenlijk nooit.

Een paar voorbijgangers werpen me zijdelingse blikken toe, herkennen me misschien, terwijl ik hun voorbijsnel, maar ik let niet op hen, en ook niet op de keurig bijgehouden tuinen van het park, met de bomen die uitbotten nu het voorjaar in de vroege zomer overgaat. De nachten zijn nog kil en de dagtemperaturen schommelen tussen ongewoon koud voor de lente en zomers warm. Het enige waaraan ik kan denken is mijn huis, en wat me daar te wachten staat. Hoe ga ik

het spelen vandaag? Er is geen handboek voor het moederschap. Ik zou willen dat het er wel was, echt.

Terwijl ik de trap naar onze negentiende-eeuwse tussenwoning op klim, aan een particuliere straat bij het park, lijkt het alsof de verkeersgeluiden verstommen. De straat is niet afgesloten voor het publiek, maar tenzij je in de buurt woont, heeft het geen zin om erdoor te lopen, zodat we veel privacy hebben. Ik steek de sleutel in het slot en neem een ogenblik de tijd om te kalmeren voordat ik naar binnen ga.

Nu klakken mijn hakken op het gepolijste marmer van onze hal, en ik trek mijn jas uit terwijl de deur achter me dichtvalt. Vanuit mijn ooghoeken zie ik een gedaante die blijft staan en tegen de deurpost van de keuken leunt.

Ik hang mijn jas op, blijf ook staan en bekijk mijn spiegelbeeld in de reusachtige sierspiegel aan de muur. Het haar- en make-upteam is geweldig en ik heb het aan hun werk te danken dat aan niets te zien is dat ik niet goed slaap. Ze hebben de wallen onder mijn ogen en de kraaienpootjes in de hoeken vakkundig weggewerkt, maar daardoor heb ik wel een onnatuurlijk aandoend gezicht en kom ik wat terughoudend en gepolijst over. Mijn haar is opgestoken, dat vind ik professioneler, hoewel niet iedereen het daarmee eens is. Maar ik heb niets te klagen. Mensen zeggen soms dat ze zouden willen dat ze er zo goed uitzagen als ik. Zonder het studioteam zou ik er ook niet uitzien als de Sophie Beckett die op tv is. Het is nog maar net twaalf uur geweest, maar ik voel me nu al alsof ik de hele dag gewerkt heb.

Meestal ben ik voor tien uur 's ochtends de studio al uit, maar vandaag had ik een vergadering met het productieteam en zodoende kon ik mijn berichten en de vele gemiste telefoontjes pas veel later afhandelen.

Ik ben moe en heb echt geen behoefte aan wat te gebeuren staat. Niet na deze nachtmerrie van een werkdag. Ik verschik mijn blouse, recht mijn schouders, blaas zachtjes mijn adem uit en draai me om.

‘Waar is je zus?’

‘In de keuken,’ zegt Chas, mijn boomlange tienerzoon, met een knikje naar rechts. Van de twee is hij degene met verantwoordelijkheidsgevoel, hoewel hij zich presenteert als een Californische surfdude. Gelukkig gebruikt hij geen drugs, en surfen is er ook niet bij, aangezien er in Londen geen branding is. ‘Bereid je maar voor,’ zegt hij flauwtjes glimlachend. Chas trekt zich nergens iets van aan. Maar dit is natuurlijk ook niet zijn probleem, maar dat van mij.

In de vensterbank van het schuifraam aan de voorkant van ons georgiaanse huis zit mijn dochter Katie, met een paar kussens in haar rug en haar bruine ogen gericht op de tablet in haar handen. Ze is geconcentreerd op wat ze aan het doen is. Of ze negeert me en probeert zich met haar hoofd omlaag te verstoppen achter haar schouderlange haar. Ik denk het laatste.

Katie is twaalf maar gedraagt zich alsof ze achttien is. Hoewel ik daarmee Chas tekortdoe, die echt achttien is, en niets van haar lichtgeraakte gedrag vertoont. Ze lijkt de overgang van lief kind naar humeurige tiener voorbij, en nu is ‘alles-is-verschrikkelijk’ haar zelfverkozen standpunt.

Ze doet net alsof ze me niet ziet en heeft het volume van haar apparaat expres op onverdraaglijk ergerlijk gezet. Ik zet mijn tas met een bons op de ontbijttafel, met eromheen vier stoelen en een zitbank tegen de muur, ga midden in de keuken staan en wacht af tot ze opkijkt.

‘Nou?’ vraag ik kortaf. Ze werpt me een blik toe en wendt haar ogen dan weer af. ‘Katie?’

Ze heft haar rechterhand op, met een trage, overdreven beweging, en pauzeert haar video. ‘Nou, wat?’ vraagt ze. Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt ze me door haar haren heen aan. Haar gezicht is prachtig gevormd, met hoge jukbeenderen en een huidskleur waarvoor de meeste vrouwen een moord zouden doen. Ze zou een kindsterretje kunnen zijn als dat haar ding was, maar dan zou ze wel iets anders dan yogaleggings en hoodies moeten dragen.

‘Wat heb je erover te zeggen?’

Verbaasde rimpels in haar voorhoofd. ‘Goeiemorgen?’

‘Je weet heel goed waar ik het over heb, Katherine!’

‘Whoa,’ zegt Chas achter me. ‘Haar hele naam.’ Hij doet alsof hij mijn verwijtende blik niet ziet en kijkt zijn zusje grijnzend aan. ‘Je dacht dat je problemen had op school, maar nou krijg je ze echt.’

‘Daar help je haar niet mee, Chas,’ zeg ik.

‘Hé, laat mij er even buiten!’ Hij blaast snel de aftocht. ‘Succes, zusje.’

‘Naar college jij,’ roep ik hem na, maar ik heb me alweer op mijn dochter geconcentreerd. ‘Wat dacht je?’

‘Niets, dacht ik,’ zegt ze.

‘Nou, dat is in ieder geval iets.’

‘Wat?’

‘Ik ben blij dat het in ieder geval geen opzet was.’ Ze wendt haar ogen van me af. ‘Of wel?’ Ze haalt haar schouders op. ‘Katie! Je was nog maar drie dagen terug op school! Hoe kon je nou...’

‘Ze had het verdiend,’ zegt Katie, met een Frans schouderophalen. Ik knijp mijn ogen dicht en pers mijn lippen op elkaar, probeer uit alle macht niet woest te worden. Dat zal toch niet helpen, maar zoals gewoonlijk maakt ze het me niet gemakkelijk.

‘Je was voor drie weken van school gestuurd en was nog maar drie dagen terug...’

‘Twee en nog wat,’ zegt ze, met opgetrokken neus.

‘Wat?’

‘Ik vind dat vandaag niet als derde dag telt. Ik was om tien uur al thuis.’

‘Niet zo bijdehand, jongedame.’

‘Ik zeg het maar.’

‘En sinds wanneer laat jij de school je broer bellen, en niet mij, of anders je vader?’

‘Ik heb ze wél naar jou laten bellen, maar je was bezig en wilde niet aan de telefoon komen.’

‘Ik was live op tv, Katie. Hoe dacht je dat ik dan telefoontjes moet aannemen –’

‘En dus heb ik ze Chas laten bellen. Initiatief nemen heet dat. Mijn broer is er tenminste wel voor me.’

Dat is zo, meestal is Chas niet op de universiteit, waar hij hoort te zijn.

‘Het is niet fair om dat te zeggen, Katie, en dat weet je ook. Ik moet werken...’

‘Ja, ja, ja... Ik weet het.’

‘Zodra ik uit de uitzending was, heb ik de berichten gelezen en de school gebeld.’

‘O, dat was niet nodig, want toen was ik al thuis. En ik denk dat ik hier nog wel een tijdje ben.’ Zelfgenoegzaam glimlachend gaat ze weer zitten en ze slaat opstandig haar armen over elkaar.

‘Wat dacht je wel niet, in godsnaam?’

‘Dat had je al gezegd.’

‘Je hebt de locker van je vriendin in brand gestoken...’

Katie gaat rechtop zitten. Ze glimlacht niet meer en steekt haar vinger op. Ik zie dat ze de tijd genomen heeft om haar nagels te lakken. ‘Ten eerste is ze écht mijn vriendin niet.’

‘Dat lijkt me duidelijk, ja.’

‘En ten tweede heb ik haar locker niet in brand gestoken...’

‘De directeur zei van wel.’

‘Ik heb de foto van haar vriendje in brand gestoken, en die zat op dat moment toevallig in haar locker.’

‘Het hele gebouw had in brand kunnen vliegen! Door jou!’

‘Doe niet zo melodramatisch.’ Ze rolt met haar ogen. ‘Niemand besteedt aandacht aan waar het echt om gaat.’

‘Wat is dat dan?’

‘Dat Olivia, die gewoon de grootste pestkop van ons jaar is, ermee weg denkt te komen dat ze de baas speelt over de rest van ons. Dat gaat er bij mij niet in! En dan slaat ze Freddie ook nog eens aan de haak –’

‘Dus je hebt haar locker in brand gestoken om een jongen? Meen je dat nou?’ vraag ik tussen mijn op elkaar geklemde tanden door.

‘Nee, dat heb ik gedaan omdat iemand me uitdaagde.’

‘Wie?’

‘Dat doet er niet toe.’

Nu weet ik het niet meer, ik sta paf. Katie zit op een van de beste onafhankelijke scholen van de stad. Ze heeft zoveel om dankbaar voor te zijn, alles om haar op weg te helpen in het leven, en dan flikt ze zoiets. ‘Wacht maar tot je vader thuis is van kantoor en hoort wat je gedaan hebt.’

‘Ja, laat de andere ouder het maar opknappen, zoals gewoonlijk. Waarom zou je verantwoordelijkheid nemen als je het af kunt schuiven op pap?’

‘Pardon?’

‘Niks, vergeet het.’

‘Jij moet niets over verantwoordelijkheid nemen zeggen, Katie.’

Katie staat op, pakt haar tablet mee en wil langs me lopen. ‘Bekijk het maar. Ik ga naar mijn kamer.’ Als ze binnen mijn bereik is, pak ik haar bij haar bovenarm. Ze is snel gegroeid het afgelopen jaar en is nog maar een halve kop kleiner dan ik.

‘Je loopt niet van me weg, jongedame. Waag het niet.’

Ze zucht en werpt me een vernietigende blik toe. ‘Wilde je nog wat zeggen dan?’

‘Drie dagen!’

‘Twee,’ zegt ze, en ze steekt haar wijs- en middelvinger op. ‘En nog wat.’

‘Ze hadden aangifte kunnen doen van je...’

Ze giechelt spottend, schudt haar haar, en ik voel dat de verontwaardiging en woede in mijn borst groeien. ‘Ja hoor!’

‘Je gaat problemen krijgen!’

‘De school is bang voor negatieve publiciteit als ze aangifte doen. Daar beginnen ze niet aan,’ zegt ze vol vertrouwen.

‘Je kunt wéggestuurd worden!’

Ze houdt haar hoofd schuin, strijkt het haar uit haar gezicht en heft haar kin. ‘Je zegt het alsof dat iets negatiefs is.’

‘Katie Morton, ik...’ De woorden blijven steken in mijn keel. ‘Je hebt...’

‘Huisarrest?’

‘Naar je kamer!’

‘Dank je. Het werd tijd.’

Ik laat haar los, en met stampende voeten loopt ze van me vandaan.

‘En je kunt je tablet op de ontbijtbar laten liggen, die heb je voorlopig niet meer nodig.’ Het is geen grote overwinning, maar op het ogenblik ben ik met weinig tevreden.

Katie loopt erheen en smijt de tablet met twee handen neer. Ik ben blij dat ik er een schokvrije hoes voor heb gekocht, want anders zou het scherm eraan zijn gegaan. Dan loopt ze zonder nog een woord te zeggen de keuken uit.

De opgevlamde woede zakt weg en laat me met een kloppende hoofdpijn achter. Ik wrijf over mijn gezicht en druk de muizen van mijn handen tegen mijn ogen. Het voelt echt alsof ik haar aan het verliezen ben. Alsof ik heb gefaald.

De volgende ochtend bereid ik me voor op een nieuwe strijd als de liftdeur met een pinggeluid dichtgaat en Katie de keuken binnenkomt, om zich heen kijkt en een geeuw onderdrukt. Ze heeft haar eeuwige hoodie aan, een levensgroot stijlstatement. Katie maakt altijd gebruik van de lift, een toevoeging die Scott in de renovatieplannen had opgenomen voordat we hier introkken. We wonen in een smalle tussenwoning met een hoop trappen, maar ik heb een keer acht uur in de lift vastgezeten, en sindsdien neem ik hem niet meer.

‘Ik dacht dat ik pap hoorde.’

‘Hij is net gaan hardlopen en is zo terug. Heb je trek?’

Ze knikt en klimt op een kruk aan de ontbijtbar. Ik neem aan dat

dit communicatie van een jonge tiener is die zich laat vertalen als: mam, wil je alsjeblieft mijn ontbijt klaarmaken. Dit is een klassieke interactie waarbij we het geen van beiden over de olifant in de kamer willen hebben: het gedrag van mijn dochter.

Een van de redenen waarom we vanuit Frankrijk naar het VK teruggekomen zijn, was dat we onze kinderen hier de beste onderwijsmogelijkheden kunnen bieden. Nou ja, en afgezien daarvan hadden we alle vier een nieuw begin nodig. Maar nu dreigt Katies ramkoers onze goede voornemens en haar eigen toekomst te ruïneren.

De spanning in huis is om te snijden. De gemoederen zijn hoog opgelopen. Het kost mijn man, Scott, en mij de grootste moeite te begrijpen hoe het zover gekomen is, en we hebben geen flauw idee hoe we dit probleem kunnen oplossen. We hebben allebei een veel-eisende carrière in de media die al onze aandacht opeist, en nu lijkt onze dochter op zelfvernietiging uit te zijn.

Ze heeft nog steeds huisarrest na haar laatste streek op school, en als ze zo doorgaat, zal het zo blijven tot ze achttien is. Eerder had Scott zijn buitengewone onderhandelings talent gebruikt om de school zover te krijgen dat ze Katie uitstel van executie zouden bieden, nadat ze hadden bedreigd haar weg te sturen, en haar straf te verminderden tot tijdelijke afwezigheid. Bij die gelegenheid besloten ze goddank niet naar de politie te stappen. Ik zag de nieuwskoppen al voor me als ze dat hadden gedaan, hoewel, op een gegeven moment zal ik die toch wel zien. Maar dan zullen er andere redenen voor zijn, vermoed ik, en zal het niet aan mijn dochter liggen.

Nu betwijfel ik of ze de dans zal ontspringen.

Dus we zullen een andere oplossing voor Katie moeten bedenken, terwijl we een school proberen te vinden waar ze haar wel willen hebben. Scholen houden contact met elkaar, vooral over leerlingen die weggestuurd zijn wegens brandstichting. Oké, brandstichting is misschien wat veel gezegd, maar de school noemt het zo. En dat kan ik hun niet kwalijk nemen.

Twee jaar geleden nog maar was Katie het liefste, schattigste meisje dat je je maar kunt voorstellen. Maar nu heeft ze een gedaanteverandering ondergaan. Ik weet dat ik haar geen duimbreed mag toegeven, maar heb geen idee hoe ik dat moet aanpakken, hoe ik tegen haar moet optreden. Ik ben bang dat ik de toestand alleen maar erger zal maken.

Ik ben zo van streek dat het lijkt alsof ik watertrappel in de oceaan.

‘Wat wil je eten dan?’

‘Een paar geroosterde boterhammen en muesli, kan dat?’

‘Ja, natuurlijk.’

Ik duik de voorraadkamer in en kom er weer uit met twee sneetjes volkorenbrood om toast van te maken. Ik stap naar de koelkast, pak er een pak sinaasappelsap uit en zet dat met een schoon glas voor haar neer op de bar. Dan gaat de deurbel.

Terwijl ik naar de voordeur loop, besef ik dat ik nog niet onder de douche geweest ben en nog geen behoorlijke kleren aanheb. Ik heb maar wat aangetrokken toen ik uit bed kwam, omdat ik Scott niet wakker wilde maken, en zodoende loop ik rond in een slobberige joggingbroek en een rafelige trui, want het was een beetje kil. In het weekend slapen we samen in de grote slaapkamer, maar als ik vroeg in de studio moet zijn, slaap ik meestal apart in de gastensuite op de bovenverdieping van het huis.

Wie kan er zo vroeg in het weekend al aan de deur zijn? Het komt niet vaak voor dat we onaangekondigd bezoek krijgen.

Ik hoop dat ik niets belangrijks vergeten ben, hoewel me dat wel vaker gebeurt. Laatst bijvoorbeeld, dat tennistoernooi dat ik domweg vergeten was. Tennis is niet echt mijn ding, maar we waren bij de club gegaan om Scotts netwerk te verbeteren. Scott is mediamanager en hij geeft opdracht tot en ontwikkelt tv-programma's voor studio's. Gezien alle concurrentie is het heel belangrijk voor hem om de juiste mensen te kennen en ze zo goed als altijd te kunnen bereiken.

Je moet bewegen, zeggen ze. Dat is ook goed voor je geestelijke ge-

zondheid. Dat zal best, maar elke keer dat ik na die gebeurtenis waarover we nooit meer praten in de club kwam, zag ik mensen achter hun hand over me smoezen. Scott houdt vol dat niemand het weet, en mijn psychotherapeut zal nooit iemand vertellen wat er tijdens onze sessies is gezegd, zelfs zijn vrouw niet, maar ik zie hoe ze naar me kijken. Ze vragen zich allemaal af hoe een hopeloos geval als ik de vrouw van een man als Scott kan zijn.

Mijn man is knap, charmant en charismatisch. Charmante mannen hebben de gave om mensen gerust te stellen, en daardoor kunnen ze hen laten doen wat ze van hen willen. Charismatische mannen, daarentegen, kunnen dat achterwege laten, omdat je je tot ze aange trokken voelt, en dan doe je vanzelf wat ze van je willen. Soms, of zelden, eigenlijk, ontmoet je iemand die over allebei die eigenschappen beschikt. Iemand zoals Scott. Mannen, vrouwen, iedereen, ze vallen allemaal voor hem. Dat valt meteen op als je hem bezig ziet. Het gaat hem heel gemakkelijk af.

Het is een kliek, die mensen van de tennisclub en uit Scotts kringen in het algemeen. Als je er niet bij hoort, is het eenzaam. Ze glimlachen, heten je hartelijk welkom, nodigen je uit voor bepaalde evenementen. Niet voor alle, natuurlijk, niet die voor intimi, maar wel voor de grotere. Ze willen je goed genoeg leren kennen om je op waarde te kunnen schatten, maar niet zo goed dat je een van hen wordt. Zover laten ze het nog niet komen. Ze willen dat je je bij hen op je gemak voelt. Want ze moeten achter je kunnen gaan staan om een mes in je rug te kunnen steken.

Op de baan zal niemand me gemist hebben, dat weet ik zeker, want daar zwalk ik altijd rond als een dronken geriatrische patiënt.

Ik zet de gedachten aan de tennisclub uit mijn hoofd, steek mijn hand uit naar de voordeur en tuur door het spionnetje. Er staat iemand voor, met haar rug ernaartoe gekeerd. In het park ertegenover zie ik mensen, die hun hond uitlaten, denk ik. Ik haal adem en open de deur.

Een jonge vrouw, bijna een meter zeventig lang, draait zich glimlachend om en strijkt een lok haar uit haar gezicht die er door een windvlaag voor geblazen is. De bladeren van de goedverzorgde potplanten in het voortuintje boven de ingang van het souterrain onder het huis ritselen in de wind. Het is een brunette, een twintiger, zo op het oog. Ze zou ook voor in de dertig kunnen zijn, maar ze heeft nog niet de eerste rimpeltjes waaraan je dat zou kunnen zien.

‘Goedemorgen! Mrs Morton?’ vraagt ze, stralend, met in haar handen een map. Over haar schouder hangt een klein zwart tasje. Ze heeft een stralend wit maar wat ongelijkmatig gebit. Ze heeft haar tanden wit laten maken, maar is er niet voor naar Turkije gevlogen of zoiets. Ze draagt een marineblauw mantelpakje over een witte blouse met een strik op de borst en afgezet met ruches, en platte hakken.

‘Beckett,’ zeg ik beleefd. Opeens voel ik me verschrikkelijk slecht gekleed, en ik houd de deur als een schild tussen ons in. Ze moet voor Scott komen. ‘Mijn man is even weg,’ zeg ik van achter de deur, en dan gebaar ik haar binnen te komen. Ze stapt de hal in en ik doe de deur dicht, snel, voordat de welgestelde bewoners van Chester Terrace me kunnen zien in mijn grungekleren. ‘Maar hij komt zo terug.’

‘Dank u, Mrs Morton.’

‘Beckett.’

‘O ja, Beckett. Neemt u me niet kwalijk. U bent weleens op tv, toch?’

Ik knik. Ik gebruik nog steeds mijn meisjesnaam, tot Scotts grote ongenoegen. Het is een strijd die hij nooit heeft kunnen staken, en een van de weinige waarin ik me niet gewonnen heb gegeven.

‘Dat klopt,’ zeg ik en ik trek mijn kleren recht, hoewel ik weet dat ze me daar niet beter door zullen staan.

‘Dat hadden ze me verteld, maar zelf ben ik niet zo’n tv-kijker. En ik was een tijdje weg uit het vk.’

‘O ja?’ vraag ik, vagelijk nieuwsgierig. ‘Waar bent u dan geweest?’
Ze kijkt de hal rond, neemt de inrichting, een mix van marmer,

houten lambrisering en decoraties, in zich op. Dat ben ik gewend van mensen die voor het eerst bij ons binnenkomen. Voor hen moet het lijken alsof ze een boetiekhotel zijn binnengestapt. Scotts smaak zit zo in elkaar dat ons huis er weelderig maar toch ook weer bescheiden uitziet. Hoe hij – en zijn interieurontwerper – dat voor elkaar heeft gekregen is alchemie voor mij.

‘Ik heb in het buitenland gewerkt,’ zegt ze en ze kijkt mij weer aan. Het lijkt haar een beetje te generen dat ik haar heb betrappt op rondkijken in ons huis, en ze bloost lichtjes. ‘Het laatst in Frankrijk en Zwitserland, en daarvoor Zuid-Amerika.’

‘Wauw. Dan hebt u aardig wat rondgetippeld...’ De woorden zijn mijn mond nog niet uit, of ik neem ze al terug. ‘Ik bedoelde het niet zoals het klonk...’

‘Niet erg, Mrs Mort... eh, Beckett, bedoel ik.’ Ze steekt haar hand uit en raakt zachtjes mijn onderarm aan. Haar nagels zijn onberispelijk gemanicurd en dieprood gelakt, een kleur die past bij haar lipstick, en haar mantelpakje zit haar ook als gegoten.

Ze weet zich te presenteren, maar dat kun je verwachten van iemand die zowel in Frankrijk als in Zwitserland heeft gewoond en gewerkt. Op het Europese vasteland besteden de vrouwen veel aandacht aan hun uiterlijk. In geen van die beide landen zou het door de beugel kunnen om bezoek te ontvangen in een joggingbroek en sweatshirt.

‘Hallo.’ We draaien ons om en zien dat Katie haar hoofd om de keukendeur heeft gestoken en ons alle twee wantrouwend bekijkt.

‘Hallo,’ zegt onze bezoeker breed glimlachend tegen mijn dochter. Op dat moment realiseer ik me dat ik onze gast nog niet heb gevraagd hoe ze heet, en dat is wel erg ongemanierd. ‘Katie, dit is...’ Ik kijk haar aan, in de hoop dat ze het zelf zal zeggen.

‘Deanna,’ zegt de vrouw. Ze stapt naar voren en steekt haar hand uit naar Katie, die de veilige keuken uit komt en met haar hand over haar dij strijkt voordat ze de vrouw een hand geeft.

‘Katie,’ zegt ze, en ze schudden elkaar de hand.

‘Heel leuk om kennis met je te maken, Katie. Is dat choco op je mond?’

Katie likt het onmiddellijk weg en knikt.

‘Dat eet ik zelf ook graag als ontbijt. Hazelnootpasta is mijn favoriet, als er maar geen palmolie in zit...’

‘Palmolie is heel slecht voor het leefgebied van de orang-oetans,’ verklaart Katie, en ze knijpt haar ogen samen.

‘Dat klopt, en natuurlijk moeten we doen wat we kunnen om het kappen van bossen om die olie te maken tegen te gaan,’ zegt Deanna vertrouwelijk.

‘Consumentenmacht in actie,’ zegt Katie, heftig knikkend. ‘Dat is de enige manier om iets te veranderen bij de grote bedrijven.’

Ik wist niet dat ze daar zoveel om gaf, dat ze überhaupt om iets gaf, eigenlijk. Ik vraag me af of een leraar haar op dit soort gedachten heeft gebracht. Dat moet het zijn, of ze volgt een activist op de sociale media.

‘Hoewel,’ gaat Deanna meteen verder, ‘de fabrikanten ook niet gek zijn en palmolie andere namen geven op de ingrediëntenvermelding, om ons om de tuin te leiden.’

‘Ja, maar daar trap ik niet in!’ zegt Katie triomfantelijk, en waarschijnlijk is dat ook zo. Katie is niet gek. ‘Ben je hier voor mijn vader?’

‘Ja,’ zegt Deanna. ‘Dat klopt.’

‘Wil je sinaasappelsap terwijl je op hem wacht?’

Deanna kijkt me snel aan. Ik gebaar dat ze welkom is en ze glimlacht. ‘Ja, graag.’ Katie neemt haar bij de hand en trekt haar de keuken in. Deanna kijkt onbeholpen naar me om en ze struikelt bijna, maar laat zich blijmoedig wegleiden.

Ik heb Katie nog nooit zo snel iemand aardig zien vinden.

Tegen mij doet ze zeker niet zo vriendelijk. Allang niet meer.